

તું સવાલો આંખથી જો પૂછશે.
તો મને ક્યાંથી જવાબો સૂઝશે?

રેશમી અહેસાસનો આ તાંતાણો,
ખેંચવા જાશું વધુ તો તૂટશે.

કલ્પના તારી કરું તો થાય કે,
શ્વાસ દિલની વાંસળીમાં ફૂંકશે.

જે નથી નમતું જગતમાં કોઈને,
એ હૃદય તારી કને તો ઝૂકશે.

પ્રેમનો સજ્જડ પુરાવો થઈ જશે,
જેટલી વેળા વધુ તું રૂઠશે.

આપણે સામાં મળ્યાં તો શક્ય છે,
એક ધબકારો હૃદય પણ ચૂકશે.

માવજત થોડી 'અગન' થઈ જાય તો,
આપણી આંખોમાં સપનાં ઊગશે.

હું અચાનક સાંભરું એવું બને.
કે હૃદયમાં ઝળહળું એવું બને.

નામ મારું હોય તારા હોઠ પર,
ત્યાં જ હું સામે મળું એવું બને.

જ્યાં સુધી તારી નજરનો વ્યાપ હો,
હાજરીમાં હું રહું એવું બને.

શ્વાસની ઉપમા અપાતી હોય ત્યાં,
નામ હું તારું લખું એવું બને

હોઠ પર લાવ્યો નથી જે વાત હું,
આંખથી એ કહી શકું એવું બને.

વાદળાંઓ જોઈને આકાશમાં,
હું અહીં વરસી પડું એવું બને.

કોઈ કિસ્સો શેરમાં ગૂંથી 'અગન'
ભીતરે હું ખળભળું એવું બને.

આંખથી કોઈ ઈશારો થઈ શકે,
તો ઘણી વાતે ખુલાસો થઈ શકે.

દઈ શકે થોડો સહારો રાત તો,
ચાંદ જેવો ચાંદ મારો થઈ શકે.

એ બીકે મેં ધ્યાન આપ્યું છે સતત,
એ ખુદા છે એ બધાનો થઈ શકે.

લાગતી સામાન્ય આજે એ પળો,
આવતીકાલે ખજાનો થઈ શકે.

ચાલવાની હામ સાચી હોય તો,
કોઈ પણ રસ્તો મજાનો થઈ શકે.

બોલવાનું એટલે કહું છું તને,
રોગ જાણીને દવાઓ થઈ શકે.

ફૂલ પર કબ્જો 'અગન' થઈ જાય પણ,
મહેક પર કોનો ઈજારો થઈ શકે?

મોઘમ હતો છતાંય ઈશારો જડી ગયો.
મનમાં હતી એ વાતનો તાળો મળી ગયો.
એવી પળોમાં એમના દીદાર થઈ ગયા,
માળા રહી ન હાથમાં, માણકો સરી ગયો.
નહીંતર કદાચ આંખનું એ નૂર થઈ જતે,
એની નજર હતી ને સિતારો ખરી ગયો.
કેવું હતું નસીબ કે મંઝિલની રાહમાં,
ડગલાં ભર્યા બે-ચાર ત્યાં નકશો ફરી ગયો.
નડવાની વાત હોત તો પોતે હતી જતે,
વાંધો મને છે એ જ કે રસ્તો હતી ગયો
તારા વિરહના રંગને ઓઢ્યો હતો અમે,
કોને ખબર છે ક્યારથી ભગવો ભળી ગયો.
છલકી રહ્યો છે એક સમંદર જે આંખમાં,
એમાં જ ક્યાંક સૂર્ય અમારો ઢળી ગયો.

પીડા પામે અગર તો પણ ખતાનો વાંક કાઢે છે.
પ્રણય સાચો કરે એ ક્યાં બીજાનો વાંક કાઢે છે.

જે ડાળે ખીલવ્યા છે એમને દે દોષ કઈ રીતે?
ફૂલો એથી ખરે ત્યારે હવાનો વાંક કાઢે છે.

સ્વયંના દોષ જોવાની નથી હિંમત રહી એથી,
જગતના લોક આફતમાં ખુદાનો વાંક કાઢે છે.

સફાઈ લાખ આપું કે વિખેરાયો છું મરજીથી,
પરંતુ ભાવ ચહેરાના દશાનો વાંક કાઢે છે.

ખુલાસા વાત-વાતે મેં દીધા એ ભૂલ છે મારી,
હકીકતમાં જમાનો તો બધાના વાંક કાઢે છે.

નથી જીભાન એને એટલે વાંધો નથી કોઈ,
નહીં તો આંખનાં આંસુ ઘણાંનો વાંક કાઢે છે.

કહે છે રોજ તું કે શોખથી ગઝલો લખું છું પણ.
‘અગન’ તારી ગઝલ તો વેદનાનો વાંક કાઢે છે

ભાગ્યનો આભાર માની ના શક્યો.
હું કદીયે હાર માની ના શક્યો.

માન્ય રાખ્યાં મેં નિદાનો દર્દનાં,
બસ કોઈ ઉપચાર માની ના શક્યો.

હું બધીએ વાતમાં સહમત હતો,
તોય આ સંસાર માની ના શક્યો.

જેમણે દીધાં મને સંભારણાં,
એમનો ઉપકાર માની ના શક્યો.

ક્યાંક મેં માની નહીં કંઈ વેદના,
ક્યાંક આ કિસ્સા માની ના શક્યો.

હું હજી એ વાતથી હેરાન છું,
એ મને દિલદાર માની ના શક્યો.

એ રીતે એણે કરી વાતો 'અગન'
હું સ્વયં પણવાર માની ના શક્યો.

